

כי במבט חזק, ופנה לאבא ואמר: "פניו מעידים אשר שקד בלמוד..."

(מעובד ע"פ התמים ח"א, עמ' 220-214)

אבות ובנים
קיץ תשע"ט

הלימוד יתקיים בבתי הכנסת ביום שבת קודש אחה"צ בין השעות 18:00 ל-19:00

למשלימים את הפאזל הגרלה על כרטיס טיסה כפול לאב ולבן

ממתק לכל ילד - הגרלות על פרסים -

מבצע משלימים את הפאזל

הזוכים בגרלה תשע"ט ר' איציק חפץ עם בנו שהתמיד וזכו 23 כרטיסי טיסה לרבי הגרלה על זמן חרוף תחכים בקרוב פרסים יבואו

לע"נ הרה"ח ר' שמואל גרשון ניסן ע"ה בן הרב רפאל דובער ע"ה גורביץ

© print creative

לע"נ הרב שלמה יהודא בן יוסף אליהו ע"ה גרברצ'יק שמסר ליבו ונפשו עבור חינוך ילדי כפר חב"ד וזכה להעמיד דור ישרים מבורך

נלב"ע י"א תמוז תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה.

מעוניין להקדיש את פעילות אבות ובנים / נשמתא דאורייתא?
ניתן לפנות לר' מ"מ אלפרוביץ 0523047770



גיליון 369 בהעלותך

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____



גיליון 369 • ערב שבת פרשת בהעלותך • י"א סיון תשע"ט

ענין בפרשה

נשמתא דאורייתא בפרשה

מה נקרא?

אבא/אמא: בפרשת בהעלותך מספר על מעלותיו של המן שירד לבני ישראל במדבר. על יחודיותו של המן אנו למדים מההלכה שמי שאינו יודע איזו פרשה קוראים בשבת מסומת, יקרא את פרשת המן (מתוך פרשת בשלח), משום שהיא נאמרה בשבת או מפני שבה גם נצטוו בני ישראל על שמירת השבת (ללקט "לחם משנה" - מנה כפולה של מן ביום הששי גם עבור השבת).

אך לכאורה יש עוד פרשות שנאמרו בשבת ובראש ובראשונה עשרת הדברות, שהרי מעמד הר סיני היה ביום השבת, ומדוע נבחרה דוקא פרשת המן?

אלא הדבר מורה לנו על קשר מיוחד בין המן לבין יום השבת.

שבת לכלם

ילד/ילדה: על קדשת השבת נאמר בגמרא שהיא משפיעה אפלו על אדם שהוא בכחינת 'עם הארץ', שלא ישקר בשבת (ולכן אם הוא אומר בשבת שהפרות שלו מעשרים נתן לסמך על דבריו).

גם בעת האכילה ושתיה אנו רואים פיצד קדשת השבת משפיעה עלינו. בעוד שבכל השבוע עלינו לאכל רק למען בריאות הגוף ולא לשם הנאה גשמית, הרי שבשבת מצוה עלינו להנות מהאכילה והשתיה, לכבוד השבת.

מכאן אנו רואים שקדשת השבת יורדת ומשפיעה בעולם.

המן גם לרשע

אבא/אמא: וכך גם לגבי המן. זה לא היה סתם מאכל פשוט, אלא מזון ויחני שירד מן השמים, עד שיש שפסקו לברך עליו "המוציא לחם מן השמים"... אחר אכילת המן לא היה פסלת במעים, אלא כלו היה

"אמנם מיום שחרב בית המקדש וקדשי קדשים עד אשר ירחם השם ותברך וישלח לנו גואל צדק אשר יקבצנו מארבע כנפות הארץ ויוליכנו לארץ ישראל ויבנה לנו את ירושלים ובית המקדש עם קדשי הקדשים - הנה ליובאוויטש היא 'ירושלים' שלנו, ובית הכנסת אשר כבוד קדשת אדמו"ר מתפלל בו הוא 'בית המקדש' שלנו, והחדר שיושב בו הרבי הוא 'קדשי הקדשים' שלנו, וכבוד קדשת אדמו"ר הוא ה'ארון' - אשר בו לוחות תורת השם ותברך - שלנו.

"הידעת בני אשר בעת שהכניס משה רבנו את הארון עם הלוחות בקדשי הקדשים, שמע קול השם מדבר אליו מבין הכרובים אשר על הארון?"

"הדברים - ממשיך אבא את דבורו - אשר הרבי אומר לכל אחד ואחד מהחסידים הנכנסים אליו לחדרו, הם מפי השם.

"וכשם שהכהן הגדול היה נכנס לקדשי קדשים יחיד, הנה כמו כן כל מי שנכנס לחדרו של הרבי שהוא קדשי קדשים שלנו - הוא נכנס יחיד, ולכן כניסה זו נקראת 'יחידות'. וכשם שבצאת הכהן הגדול מקדשי הקדשים היה הוא וכל ישראל ששים ושמחים, הנה כמו כן אנחנו כל החסידים בצאתנו מן קדשי הקדשים שלנו, הנה ששים ושמחים על כל החסד הגדול אשר עשה השם ותברך עמנו, וזכנו להיות בקדשי קדשים, ולשמע ברכת הרבי".

זכות לקחת את הילד לרבי

והנה קרב ר' זלמן יעקב והכריח את אבא לגשת אל השלחן לטעם מה'משקה' והרקימים שהביאו. גם לי נתן אבא ריק מתוק עם פרורי נפת שעליו, וברכתי עליו ברכת "בורא מיני מזונות" בקול, ואבא והיושבים בקרוב מקום לאבא ששמעו את ברכתי ענו "אמן", ור' אבא דוד החזן ור' ברוך שמעון משבחים את אבא על אשר לקחני לליובאוויטש.

"חכם אתה", אומר ר' אבא דוד החזן לאבא, על אשר לקחת את אברהם בערל שלח לליובאוויטש, עתה, בדורנו זה, צריכים להרגיל הפנים בחסידות מיום עמדם על רגליהם".

"לדעתי", אומר ר' ברוך שמעון, "חכמה זו שלה היא ולא שלו, היא - כוננתו על אמא - חכמה היא באמת. היא מכנסת אורחים, היא אשה חסידה..."

כבואי הביטה ספרתי לאמי את כל המוצאות אותנו, את כל מה שראיתי בדרך מסענו, ואת אשר ראיתי בליובאוויטש, וחרתי לאמי את ברכת הרבי. שקידה עצומה נתעוררה בי כבואי מליובאוויטש, המלמד שלמדתי אצלו היה שבע רצון ממני ומצא קורת רוח בלמדו אתי, ובזמן השני ללמודי העבירני אבא למלמד השני.

ברכת הרבי התקימה

ארבע שנים צלצלו באזני דברי הרבי ואזהרתו: "תהי שקדן ואל תהי הולך בטל", וברכתו הקדושה: "ויצור השם ותברך להיות למדן וחסיד", ואבי ואמי התענגו על שקידתי בלמוד והנהגתי ביראת שמים. ובהיותי בן עשר, וכבר רכשתי לי ידיעות נכונות בלמוד, לקחני אבא אתו במסעו לליובאוויטש, וגם אז נכנסתי עמו ל'יחידות' אל כבוד קדשת אדמו"ר. וכשגמר כבוד קדשת אדמו"ר לדבר עם אבא הסתפל

מתעכל כראוי ונספג בגוף. המן גם פעל זכוך במי שאכל אותו, עד שחכמינו זכרונם לברכה אומרים שדוקא אחר שבני ישראל אכלו ממנו הם נעשו ראויים לקבלת התורה.

יתרה מכה, אפלו רשעי ישראל היו יכולים לאכל מהמן, כפי שרש"י מביא שהם היו צריכים לטרח יותר בלקיטת ובהכנת המן, אך הוא היה מיעד גם בשבילם.

אם כן, גם המן וגם השבת מבטאים קדשה עליונה שיורדת לתוך העולם ומשפיעה בו. ולכן, כאשר איננו יודעים מה לקרא בתורה בשבת, יש לקרא את פרשת המן המבטאת את כוחה של השבת ומביאה לעולם את אור השבת.

לחם מן השמים

ילד/ילדה: התורה נמשלה ללחם - כשם שהלחם מתעכל בגוף ומחיה אותו, כך התורה נכנסת בתוך האדם שלומד אותה ומחיה אותו בכך שהיא מחברת אותו עם ה', נותן התורה.

כמו שבלחם יש שני סוגים - לחם מן הארץ, שצריך לטרח בהכנה שלו, החל מהחרישה והזריעה וכלה באפייה; ולחם מן השמים' המגיע מוכן ללא טרח - כך גם בתורה יש את שני הסוגים: לחם מן הארץ - החלק הנגלה של התורה העוסק בעניינים ארציים (סוגיות בגמרא ובהלכה כמו "שנים אוחזין בטלית" או "שור שנגח את הפרה"). שצריך גם לטרח ולהתיגע בהכנה שלו, עקב רבוי הקשיות והמחלוקות; ולחם מן השמים' - החלק הפנימי של התורה, פנימיות התורה ותורת החסידות, העוסק בעניינים שמימיים ורוחניים (כמו 'סדר ההשתלשלות' ו'עשר ספירות', או בהסבר הפנימי והרוחני של ההלכות שבנגלה דתורה).

חסידות לכל

אבא/אמא: מכה שהמן ירד עבור כל עם ישראל ואפלו לרשעים, אנו למדים כי תורת החסידות שייכת לכלם ואי אפשר למנוע אדם מללמד אותה. להפך, כמו המן, כך גם למוד החסידות יפעל



נקודה משיחה

מעלין בקדש

ילד/ילדה: ההפטרה אותה אנו קוראים בכל שבת אחרי קריאת התורה מדברת בדרך כלל על אחד הנושאים הנלמדים בפרשה.

וכך גם השבוע - הפרשה פותחת בצווי השם לאהרן הכהן להדליק את המנורה במשכן ("בהעלתך את הנרות..."). ואלו ההפטרה מדברת על עם ישראל שנמשל למנורה. הנרות הם נשמות ישראל, אותן צריך 'להעלות' ולהדליק - לעורר את הנשמה שבכל יהודי ולקרבו לאור התורה.

אבא/אמא: את המנורה היו צריכים להדליק בהיכל, במקום המקדש הסמוך לקדש הקדשים. מכה אנו לומדים גם לגבי היהודי שהוא צריך 'לדלק' ולהגיע

בקרבן של אותו אדם ויחזירו למוטב, וכלשון הרבי: "אדרבה, יש להשתדל ולקרוב כל אדם אל הלחם מן השמים, ללמוד פנימיות התורה, כי על ידי כך? מהר להגיע אל האמת האמתית, ויהיה ל"אינו משקר", שישלך ממנו שקר העולם המסתיר ומכחיש את "אמת הוי'", עד שלא תהיה אצלו כל מחלקת בין נפש האלקית ונפש הבהמית; לא יהיו אצלו שום קשיות וספקות כו', וילך בדרך המלך, מלכו של עולם".

הלכה:

ילד/ילדה: "יתן ה' שלא להתפעל משום נסיונות, העלמות והסתרים, ואדרבה, הם עצמם יוסיפו כוח ואמץ בהפצת המענינות, וככל שנעסק בהפצת המענינות, נקרוב יותר את הגאלה השלמה והאמתית למטה מעשרה טפחים, על ידי משיח צדקנו, במהרה בימינו".

(מעובד ע"פ לקו"ש ח"ד, עמוד 1035 ואילך)



בדוני החסידים

ילד נוסע לליובאוויטש

- פרק אחרון -

תעודת זהות:

שם החסיד: רבי אברהם דובער מהומיל-בברויסק

תקופה: הדור השלישי לחסידות חב"ד

תקציר: הילד אברהם דובער בן השש זכה להתלוות לאביו במסעו לליובאוויטש, אל הרבי הצמח צדק. בתאור חי וצבעוני הוא מצייר בערגה ובגעגועים את המסע, ואת דברי הרבי שאמר לו ביחידות "תהי שקדן ואל תהי הולך בטל, ויעזר השם יתברך להיות למדן וחסיד".

מחול היחידות

כצאתנו את פני הקדש ובאנו למגן הקטן, לקחני אבא על רועותי

לרמת הקדשה הגבוהה ביותר, אליה הוא מסגל להגיע.

ואם כן, כיון שבדורות האחרונים התגלתה תורת החסידות, יהודי אינו יכול לטען שזה מיעד רק ליחיד סגלה, כמו בעבר. אלא, מכיון שהשם גלה זאת ברבים, זה סימן שכלנו מסגלים להתקדש וללמד לא רק את תורת הנגלה (תנ"ך, משניות, גמרא והלכה) אלא גם את תורת החסידות - פנימיות התורה.

ויצא במחול עם החסידים הששים ושמונים בקוודים ובשירים. כי כן משפט (מנהג) הימים ההם, אשר כל הזוכה להיות אצל הרבי ביחידות, הנה בצאתו מהקדש יוצא במחול. שעה ארצה רקד אבא עד אשר כל בנדיו היו רטבים מזעה, כאלו הוציאו מ'מערבת מים, וישב על אחד הספסלים בפנת בית הכנסת להנפש (לנוח), ויאמר לי: "עתה הנפש מעט, ואחרי כן גלך להאכסניא שלנו".

ראיתי אשר אבא רוחו טובה עליו ואם כי עיף ויגע הוא במאוד, הנה בכל זאת בכפיו יספק וברגליו ירקע לעמת המרקדים, ומזמן לזמן מכה באצבע צרדה ובשפתותיו ישרק בקול דק אדיר המגביה רוחם של יגעי מחול, ונותן להם עצמה למהר רקודם.

מאז ומקדם אהבתי את השמחה בכלל ואת המחול החסידי בפרט, ומהיום שהנני זוכר עצמי, הנני זוכר את המחול החסידי, וכאשר הייתי עוד בגיל הזחילה, זחל על ארבע מבלי יכלת לעמד על רגלי, הנה כשהיו מחזיקים בי או כשהיו מעמידים אותי בהליכון הייתי רוקד כאותן הרקידות שראיתי בבית אבא, וכאשר התחלתי ללכת ולבטא מלים אחרות, הייתי צועק כי חפצי לרקד במחול החסידים...

למה החסידים שומחים?

שתי שאלות אלו העסיקו את מוחי ולא נתנו לי מנוח: א) מפני מה הכניסה לתדרו של כבוד קדשת אדמו"ר נקראת 'יחידות'? ב) ומפני מה בצאתם מחדרו של כבוד קדשת אדמו"ר רוקדים במחול? וכשראיתי אשר רוח אבא טובה עליו במאוד, שאלתי שתי שאלות האמורות.

שאלני אבא: "הכי יודע אתה את מעשה המשכן אשר עשה משה על פי צווי השם יתברך, ואשר היה בו מקום מיוחד אשר שם עמד הארון עם הלוחות, ואחת בשנה ביום הפפורים היה אהרן הכהן נכנס לשם להקטיר קטרת ולהתפלל שם בשביל כל ישראל. וכאשר גמר עבודתו בבית המקדש היה הולך לביתו, וכל ישראל היו הולכים עמו בשיר ובזמרה, ובבואם לחצרו היו שלחנות ערוכים עם כל מיני מאכל ומשקה והיו כלם שומחים בשמחה גדולה כי נתכפרו להם כל עוונותיהם".

אחר התפלה הביאו משקה ורקיקים, ואנכי פניתי לאבא ואמר אליו: "הלוא עתה אין לנו לא בית המקדש ולא קדשי קדשים, ומדוע שומחים ורוקדים, הלוא בית המקדש חרב?".

כשמע אבא את שאלתי, ענני: "צדקת בני צדקת, בית המקדש שפירושלים עיר הקדש חרב, וכאשר ישראל יעשו תשובה ישלח השם לנו את משיח צדקנו.

ילד/ילדה: דוקא למוד תורת החסידות נותן כוח להתגבר על כל הקשיים והנסיונות שבדרך ומעניק חיות בלמוד התורה ובקיום המצוות.

אבא/אמא: כך גם בנוגע לנשי ישראל. מספר על קמחית שזכתה בזכות הצניעות שלה לשבעה בנים שהיו כוהנים גדולים. כל אשה מסגלת וצריכה להגיע לדרגת הצניעות והקדשה הגבוהה ביותר (כך שבנייה יהיו 'כוהנים גדולים'), ולא להסתפק בפחות מכה ('כוהנים סתם'), וכך היא תברך בילדים, באריכות ימים ובפרנסה בהרחבה.

הלכה: עלינו ללמד את תורת החסידות ולהביא את האור שלה לעוד ועוד יהודים וכך נזכה לביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ לקו"ש ח"ב עמ' 318 ואילך)